

обязателствата, които съмъ взелъ прѣдъ себе си, прѣдъ другаритѣ си и прѣдъ идеята. Дълго врѣме размислювахъ и най-сетнѣ дойдохъ до едно заключение. Заключениеето бѣше това : тази работа, която съмъ се натоварилъ да върша, по естество не е за мене, защото азъ никога въ живота си не съмъ се занимавалъ съ оржжие. Натурата ми сама по себе си не е за такава работа. Това разтълкувание на моята натура, даде ми единствения способъ, да се помира съ себе си и да се откажа отъ това дѣло, макаръ и другаритѣ ми да биха ме осъждали като измѣнникъ на едно прѣдприятие. Тогава азъ захванахъ да кроя планъ, по кой начинъ да се освободжъ, да освободжъ живота си, който считахъ за необходимо нужденъ за спокойствие, за добруванието на старостъ на майка си ; да освобода себе си отъ една работа, за която не съмъ създаденъ естествено, — и какъ да направя, щото да се не осѣтятъ другаритѣ ми за това, а също така да се не сѣтятъ и ония лица, които сж ни снабдили съ сръдства, заради тази наша цѣль. Мислѣхъ и най-сетнѣ скроихъ този планъ. Но мисля, че почитаемия сждъ ще ми даде случай другъ пхтъ, за да расправя по-добро за това нѣщо.

— Гдѣ се намѣрихте съ Попова въ Пловдивъ.

— Като заминахъ отъ тукъ за въ Пловдивъ, слѣдъ 2—3 дена дойде и Поповъ тамъ и се виждахме. Азъ му намѣрихъ и една кжща въ грѣцката махала.

— Какво вършеше Поповъ въ тази кжща, излизаше ли вънъ да се расхожда?

— Излизаше, ходеше, но не толкова явно. Послѣ, като заминахъ азъ за Карнобатъ, той бѣше останалъ, за да събира свѣдѣния за маршрута на Негово Царско Височество.

— Прѣди да отиде въ станцията, какъ се намѣрихте съ Попова и какво говорихте?

— Не мога да си спомня.

— Като отидохте въ станцията бѣше ли Негово Царско Височество тамъ.

— Да, бѣше, и много близо до мене, но азъ недръзнахъ да гръмна. Поповъ бѣше до мене и тогава бѣше най-прѣкрасния случай, но не извършванието азъ го тълкувамъ само по този начинъ, че азъ бѣхъ расколебанъ.

— Защо не се извърши това отъ Попова?

— Не знамъ.